

Въ „Изповодакъ на едного Българина изъ Одеса“ (Царигр. Вѣстн. 6. VIII. 1849, бр. 59) наредъ съ своитѣ въжделения, тѣги и копнежи по родина, родители и близки, поета ни чъртае и бжднитѣ грижи, които ще трѣбва да пригърне въ поробеното си стечество, за да просвѣти роднитѣ си братя —

Фърчи, фърчи, о друже, съ радость,
Фърчи къмъ роднитѣ страни;
Развесели ти твойта младость
Подъ милитѣ намъ планини.

.....
Тамъ роднитѣ ти мили братя
И твойта майка и баша.
Да те приематъ въ обятия
Денѣ те чакатъ и ношѣ.

.....
И чакатъ тѣ съсъ нетърпѣне
Небесний свѣтъ да ги огрѣй,
И въ тѣхъ да свѣтне просвѣщене
И мракътъ тъменъ да развѣй.

Когато прѣзъ 1846 година младиятъ Найдень Геровъ се завръща отъ Одеса, на пѣтъ за родния си градъ, той посѣщава търновската Трапезица и носи съ себе си пѣснитѣ на своя приятель: „Кога да тръгнемъ да обидемъ Трапезицѣ азъ зехъ при себе си Добреви-ти стихове. Като я обиколихъ сичкѣ-тѣ запряхме ся на най-высоко мѣсто тамъ да ги прочетемъ. Наистина азъ не четяхъ стихотвореніе, а чувствувахъ това, чтото пише въ него, и о чудесе, кога дойдохъ до прѣдпоследній куплетъ, ходжа извика на джаміѣ, что е напрѣдъ бѣла церква Св. Петка и книга-та ми падна изъ ржцѣ. Азъ ся наведохъ та іѣ зехъ и доклѣ слѣзохъ долу